

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501219 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 14128 от 07.12.2022 г. по гр.д. № 16415/2022 г. по описа на СРС, 72 с-в, е признато за установено по предявения от ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** № *****, иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 410, ал.1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, че ответникът С.О., с адрес гр. София, ул. „*****“, представлявана от кмета на общината, ДЪЛЖИ на ищеца сумата от 523.46 лв., представляваща регресно вземане за платено обезщетение и ликвидационни разноски за имуществени вреди по застраховка Каско, причинени при ПТП настъпило на 22.11.2016 г. в гр. София, ведно със законната лихва от 5.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 63529/2021 г. по описа на СРС, 72 състав.

С постановеното решение е отхвърлен предявеният от ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** № *****, иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът С.О., с адрес гр. София, ул. „*****“, представлявана от кмета на общината, ДЪЛЖИ сумата от 156.48 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 04.11.2018 г. до 04.11.2021 г.

Решението, в частта на уважаване на иска е обжалвано от ответника С.О. с основни доводи, че е неправилно, постановено е в противоречие със събраните по

делото доказателства, в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Заявява, че неправилно съдът е приел, че в производството са доказани фактите относно настъпване на покрит застрахователен риск, при който на ищеца са били причинени описаните вреди, за които ищецът е изплатил застрахователно обезщетение. Прави възражение, че в производството не е доказано наличие на застрахователно правоотношение, поради което неправилно съдът е уважил иска за регресното вземане. Поддържа, че не следва да бъде ангажирана отговорността му, тъй като не носи вина за произшествието и причинените вреди.

Моли, постановеното решение да бъде отменено в обжалваната част като неправилно, а предявените искове-отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗК „Л.И.“ АД подава отговор на въззивната жалба, в който изразява становище за нейната неоснователност. Поддържа, че в проведеното производство е установено застрахователното правоотношение и правилно съдът е уважил претенцията. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната част като правилно и претендира разноски.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта и по наличието на противоречие с императивните правни норми – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Решението на СРС е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание по чл. 411, във вр. с чл. 410, ал. 1, т.2 от КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД.

В проведеното производство ищцовото дружество успешно е доказало наличието на всички предпоставки за основателност на претенцията си по заплащане на регресно вземане, а именно: 1. наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество (ищец); 2. заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; 3. предпоставките по чл. 49 от ЗЗД - вреди, които са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД е възложил работа, вследствие на противоправно деяние при или по повод на възложената работа, като причинителят да е действал виновно. Вината се предполага съгласно чл.45, ал. 2 от ЗЗД. Съгласно чл. 410 от КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за осъществени предпоставките на претенцията по чл. 411, вр. чл. 410 от КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД. Пътят, на който е реализирано произшествието, е общински. По силата на чл. 31 от Закон за пътищата вр. с чл. 56 от Закона за общинска собственост, ответникът С.О. като негов собственик следва да го поддържа.

Съдът приема, че в конкретния случай от събраните пред първата инстанция писмени доказателства и заключение по САТЕ, което настоящият състав възприема изцяло по реда на чл.202 ГПК, неопровергани от другите доказателства, по делото са установени онези предпоставки, които обуславят наличието на основание за ангажиране отговорността на ответника - деликт, извършен от общината съобразно разпоредбата на чл. 49 и сл. от ЗЗД вр. чл. 31 от Закон за пътищата вр. с чл. 56 от Закона за общинска собственост - неизпълнение на задължението ѝ по закон, а и като собственик да поддържа пътища, в следствие на който деликт на 22.11.2016 г. застраховано при ищеца лице по имуществена застраховка, е претърпяло имуществени вреди- увреждания - щети по автомобила, които са описани в съставения протокол за ПТП и в описа съставен от застрахователя при извършения оглед.

За обезщетяване на сочените щети на автомобила застрахователят – ищец е заплатил на увредения сумата 513.48 лв. Сочените обстоятелства се установяват в производството чрез представените пред първата инстанция писмени доказателства. Установено е чрез констатациите на САТЕ, че средната пазарна стойност на увредените детайли и сумата, дължима за тяхното ремонтиране е 518.08 лв. определена по средни пазарни цени към датата на ПТП, която сумата е над действително заплатена от ищеца 513.48 лв.

Налице е бездействие по законово задължение по стопанисване на пътя, поддържане в изправно състояние и отстраняване на препятствията по него, от където и произлиза противоправното поведение на страната. Отговорността, като гаранционно-обезпечителна, е обективна - независимо от наличието или липсата на вина, ответникът отговаря за действията или бездействията на работниците, които е натоварил с извършване на възложената работа.

Неоснователни са доводите на въззивника, че по делото не било установено валидно правоотношение по застраховка Каско сключена между ищеца и собственика на увредения автомобил „БМВ“, модел „535“, с рег. № ***** /, период на действие на застраховката - 5.1.2016 г.- 4.1.2017 г., покриващо риска попадане в дупка на пътно платно.

Чрез представените пред първата инстанция писмени доказателства е установено, че предвидената за договора писмена форма за действителност е спазена, тъй като се установява, че дължимите застрахователни премии са заплатени от застрахователя. В случая за ищеца не може да се приложи разпоредбата на чл. 183 от

ГПК поради непредставяне на подписан екземпляр от застрахователната полица, нито последиците от създаване пречки за събирането на този документ. При установени подадено уведомление за щета, образуване на щета, приемане на искането за основателно, плащане на обезщетение и приемане на това плащане, по делото следва да се обоснове извод по аргумент от чл. 293 от ТЗ, че договор за застраховка с реквизити по представената полица е сключен. В мотивите към т. 2а на Тълкувателно решение № 1/07.03.2019 г. по тълк.д. № 1/2018 г. на ОСТК на ВКС, е посочено, че липсата на съгласие, по смисъла на чл. 26, ал. 2 пр. 2 ЗЗД, като основание за нищожност на застрахователния договор "Гражданска отговорност" на автомобилистите, не може да се изведе еднозначно в хипотезата на неположен подпис на някоя от страните, поради което и правните последици на този вид недействителност няма да настъпят. Формалното отсъствие на подпис в застрахователната полица, като несъобразено с императивното изискване за форма на застрахователния договор за застраховка "Гражданска отговорност", установено с чл. 344, ал. 1 КЗ, може да обективира и липсата на съгласие за неговото сключване, но характерът на този договор - абсолютна търговска сделка и разпоредбата на чл. 343, ал. 2 КЗ, препращащи към разпоредбите на ТЗ и ЗЗД, за неуредените в кодекса случаи, дават основание да се приеме, че в сочената хипотеза ще е приложимо общото правило на чл. 293, ал. 4 ТЗ. С оглед тези разяснения приложими и в настоящия случай и предвид изразеното становище в постановеното РЕШЕНИЕ № 50090 ОТ 26.09.2022 Г. ПО Т. Д. № 1157/2021 Г., Т. К., I Т. О. НА ВКС по реда на чл.290 ГПК, което се възприема от настоящия състав, съдът намира че в случая е приложимо общото правило на чл. 293, ал. 4 ТЗ. В производството е доказано наличие на валиден застрахователен договор по застраховка Каско сключен между застрахователя ищец и застрахования – собственик на увредения автомобил. Както е посочено и в цитираното решение и преди постановяване на соченото ТР еднозначно се приема, че прието от застрахователя плащане на застрахователна премия, изпратени от същия данни към Информационния център на Гаранционен фонд, съгласно чл.294, ал. 1 КЗ (отм.), съответно чл. 573, т. 1 КЗ нов, както и действия по образуване на щета, на основание застрахователни договори, неносещи подпис на застраховаш, съставляват действия по неоспорване на сключването им, съгласно чл. 293, ал. 3 ТЗ /така решения по т.д. № 3135/15 г. на II т.о., т.д. № 95/2011 г. на II т.о., т.д. № 348/2012 г. на I т.о. на ВКС и др ./.

Поведението на всяка от насрещните страни, обективизирано по преждепосочения начин и конкретно - в заплащането, съответно получаването на застрахователна премия, демонстрира съгласие, необективизирано в писмена форма, поради което се касае именно за хипотезата на чл. 293, ал. 3 ТЗ.

Предвид изложеното съдът не споделя възражението за липса на валидна застрахователна полица.

С оглед това съдът намира, че увреденият - собственик на застрахованото МПС,

има срещу ответника вземане по чл. 49, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените е деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

Предвид изложеното следва, че първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за въззивната инстанция за възнаграждение за юрисконсулт в размер на 300.00 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 14128 от 07.12.2022 г. по гр.д. № 16415/2022 г. по описа на СРС, 72 с-в, В ЧАСТТА, с която е признато за установено по предявения от ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** № *****, иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 410, ал.1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, че ответникът С.О., с адрес гр. София, ул. „*****“, представлявана от кмета на общината, ДЪЛЖИ на ищеца сумата от 523.46 лв., представляваща регресно вземане за платено обезщетение и ликвидационни разноски за имуществени вреди по застраховка Каско, причинени при ПТП настъпило на 22.11.2016 г. в гр. София, ведно със законната лихва от 5.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 63529/2021 г. по описа на СРС, 72 състав.

ОСЪЖДА С.О., БУЛСТАТ *****, с адрес в гр. София, ул. „*****“, да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 и ал.8 от ГПК, сумата от 300.00 лева - разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____